

I en Indigo 3000 Arvika-Arvika
via Norge och Danmark
juni 2002

av
Bengt Lidmalm
baserat på noteringar
av
Bibi Lidmalm

Jaa, så var det då dags för en ny tur i Indigon. Vi reser i den gula (min) med chassinummer 016. Denna turen var inspirerad av den vi gjorde i Skottland för 2 år sedan (år 2000) såtillvida att det är samma gäng som åker igen. Birgitta och Jan i deras fina, BRG-färgade Indigo (ch nr 012) och Helena och Per i en MG. I Skottland försökte de hänga med i en Triumph Spitfire men de hade nu gett upp sådana tankar och hade för ändamålet införskaffat en stycken MG av modernare snitt, dvs en sådan gjord av Rover och med tekniskt kunnande lånat från Japan (Honda som lärde Rover bygga bil). Vi skulle varit ett par till, Anna-Karin och Peter körades en Morgan, men de backade ur i sista stund. Det var synd eftersom vägarna visade sig vara av en beskaffenhet som kunde fungerat med en Morgan, dvs silkeslena.

Det var Jan som hade planerat den här resan i detalj. Hans verksamhet för honom ofta till Norge och nu ville han verkligen få chansen att visa oss "sitt Norge". Han lovade en fantastisk natur. Förväntningarna var på topp, Jan är en berest man.....

Dag 1

Starten skedde från OK-macken söndagen den 16 juni i Arvika en lätt mulen morgon men, naturligtvis, nercabbat. Det var en rivstart mot Norge, på 61:an förstås. Vackert landskap och fina kurvor ledde oss rakt norrut först via Åmotsfors (där Morsarvet spelades in), Charlottenberg och sedan gränsen vid Eda.

Allt flöt väl bortsett från en del vägarbeten där man lappade korta 10-meterssnuttar. Dessa hade nu formen av dålig grusväg så vi sportbilsåkare fick sakta in något. Inte minst jag då 016 är speciellt låg. Jan hade byggt om sitt avgasystem under vintern för att gå fri i alla lägen. Han hade gjort platta och breda rör under bakaxeln. Det gav nödvändig frigång men ljudet började likna en Porsches, dvs något åt det plåtiga hållet.

Vi passerade gränsen där "fristaten" Morokulien ligger tvärs över gränsen. Skapade av Hyland och hans norske radiokollega på Karusellentiden vad han nu hette. Kirkevåg?

I Norge följde vi till en början riksväg 2 som leder till Oslo via Kongsvinger. Detta är ingen bra Indigo-väg (visserligen en del kul kurvor men för mycket trafik och kontrollerad trafikrytm) så Jan hade klokt nog valt att vi skulle svänga vänster strax efter Magnor i Skotterud där vi tog vänster på väg 21 riktning Björkelangen. Det här är en kul väg! Ingen trafik och ständiga kurvor! Jag hade för ett par år sedan nöjet att ligga bakom en av provbilarna från Th!nk (den norska elbilen som nu Ford vill sälja av igen). Det gick undan!

Första stoppet blev vid Soots kanal. En gammal skapelse med ett flera slussar där man flottade timmer från en sjö till en annan. Jan berättade att det intressanta var att vattenvolymen var densamma mellan alla slussarna så att "timmerlasset" gick igen systemet i "sitt" vatten. Här tog vi vår första fikarast. Övriga resenärer var vana Norge-resare och hade alltså sina "matpakkar" med sig. De förbarmade sig över oss ovana så Bibi och jag fick lite fika vi med.

Vi fortsatte sedan mot Oslo via Björkelangen, Fetsund och Lilleström. Från Lilleström fick vi lära oss en ny väg in till Oslo genom en av alla dessa fina norska tunnlrar. In till Oslo är det sedan många år tillbaka vägtull. De 11 NOK i mynt jag hade i beredskap räckte numera inte utan det var fram med en hundring (tur man inte körde igenom en automatport!). Via en snabb sightseeing i centrala Oslo parkerade vi uppe vid Akershus och promenerade sedan ner till hamnplanen framför Rådhuset och sedan ut på Aker Brygge. Där intogs en god lunch på något flytetyg. Vi frossade i soppa, sallad, musslor, öl och vin i en strålande sol. Servitören frossade sedan i våra pengar. En försmak av det norska kostnadsläget.....

Promenad längs hamnen sen iväg igen, vidare västerut längs E6an mot Drammen. Det hade givits mig tillfälle att vid lunchen berätta det gamla norska talesättet: "det är bedre med to dram i timen än to timer i Drammen". Jag minns inte om någon skrattade.....Det är ganska spektakulärt att åka ut ur Oslo västerut, man är nära havet och den mängd flotta motorbåtar som ligger i alla dessa småbåtshamnar är otrolig.

I Drammen tog vi av västerut (E6an böjer här rakt söderut) på E134 riktning Kongsberg. Kongsberg är känd som en gammal industriort med bl a vapentillverkning. Forsen mitt i stan talade om varför orten fanns just där. Vi fortsatte rakt genom Kongsberg på E134 genom det allt vackrare landskapet via Notodden och till vår eftermiddagsfika ("köpe" den här gången) utomhus vid den brusande Åmnesfossen.

Vidare på den alldeles utmärkta E134 (som vi kom att erfara är de norska vägarna av hög standard beläggningsmässigt, inte de lapptäcken vi är vana vid hemifrån)

via Seljord och till Ofte. Där var det dags att ta vänster in på väg 45. Ännu en fin, kurvig väg. Jag tror det var här Per försökte dra ifrån med sin MG. Han försökte ingen mer gång - om man säger så.....

Vägen slutade med ett antal serpentinkurvor ner mot en liten ort - Dalen. Vi stannade före en av de sista kurvorna för att till fots bese den fantastiska utsikten ner mot den sjö vid vars ände Dalen ligger. Sjön är lång och smal och heter Bandak. Det är kanske inte så intressant som att den är slutet på Telemarkskanalen. Det är alltså till just Dalen man kommer om man åker Telemarkskanalen från havet via ett otal långa, smala sjöar.

Dalen visade sig vara en mycket liten ort med ett märkligt och stort hotell, Dalen Hotel. Det var det av Jan planerade slutmålet för dagen. Hotellet hade haft sin blomstringstid i slutet av 1800-talet (byggt 1894) och början av 1900-talet som slutmål för båtresenärer längs Telemarkskanalen. Hotellet var av typen kråkslott i trä med en massa tinnar och torn av drakar. Snickarglädje överallt, inredning som gamla inrökta bibliotek i englandsstil. Äkta mattor och chesterfieldläder. Knarrande golv och gammalt damm, men charmigt. Fantastiskt tak i salongen i färgat glas. Hotellet hade tydligen varit rejält nergånget men nyligen restaurerats till fornstor glans.

Vi träffade en gammal farbror med dam på hotellets parkering. Han hade sett oss komma och följde oss dit. De färdades i en perfekt iordninggjord A-Ford cab med svärmorslucka. Mörkbrun med beige cab. Ursnygg. Vi fick snackat lite bil innan de drog vidare.

Vi skulle stärka oss före middagen med en rejäl promenad hade vi tänkt. Traktens ölfik låg dock så nära att promenaden inte blev så lång. Middag åt vi på hotellet i den fina matsalen med bl a helstekt oxfile, fisk till Birgitta och gott vin. Mycket mat, stoj och glam. Vi konstaterar att Norge är dyrt för svenskar.

Dag 2

Frukost 08.00 och matpakke på det. Vi fick lära oss att i Norge är det helt naturligt att man packar ihop till en lunch från frukostbuffébordet. Vi började smussla och känna oss som tjuvar tills vi förstod att man förväntades göra detta. Och personalen hade till och med speciella plastpåsar för detta ändamål och packade glatt in allt åt oss! Lidmalms får dock komma ihåg termos till nästa gång, den fyller man också upp vid frukostbordet! De övriga visste redan hur det gick till. Jan hade i och för sig gett oss instruktioner men vem kommer ihåg sådant.

Mot fjället! Vi fortsätter 45:an sydväst ut. Här är det verklig ödemark. Det känns

att vi kör över fjället. Lite ”hytter” här och var. Lustigt nog går det nästan aldrig en väg fram till dessa hytter. I stället är det parkeringar, ibland ganska stora, längs huvudvägen där alltså norrmännen parkerar sina bilar och sedan traskar med packning och allt några 100 meter till sin hytte.

45:an leder oss så småningom ut på riksväg 9 som vi följer söderut. Här är det mer bebyggelse och en och annan bil dessutom. Det är mulet och nu med lite regnstänk. Vi stannar vid en silversmedja (det fanns ett flertal längs vägen). Då regnstänken ökat oroande tar vi fram taken för att motvilligt cabba på. Per och Helena faller upp sitt på MGn med överdrivna gester - vad man nu menade med det. Det finns ju till och med folk som betalar pengar för att köpa plockepinn.....

Vid silversmedjan där allt går snett. De kan inte ta betalt för inget fungerar. Till slut gör det det och då ska innehavaren bjuda på kaffe, cikoria, kokt i svartsotad kittel direkt på öppna elden i rummet bredvid butiken. Där är inrett som förr i tiden med mycket gamla saker, huset från 1673. Eftersom kaffet kallades ”hjemmbrennt” verkade det ju lovande ett tag men verkligheten kom snart ikapp. Birgitta och Bibi håller diskret ut det mycket svaga kaffet vid stugknuten.

I något som heter Nomeland på kartan (det var lätt att missa, Jan susade förbi först) tog vi av åt höger, dvs västerut från 9:an. Den vägen bar brant uppför bergsslutningen. Vägen är enligt Jan ganska ny, den är en fil bred och har dessutom öppnats nyligen eftersom den är stängd större delen av året p g a snö. Vi fortsätter i dis, dimma och regn och duggren upp genom molnen över fjället. Får, getter och hytter överallt. Fåren gärna mitt i vägen så vi tar det lugnt, tidvis mitt i en fårskock som sakta går fram helt omringande oss. Vackert och kargt. Vi kommer till Sindal och har nu snö på marken. På kartan kan jag se att vi passerade något som heter Råhellerhytta. Vi fikade i alla fall den medhavda matpakken i en sluttning där det stod ett bord med bänkar mycket lägligt och väntade på oss. Det regnade inte längre men småruggigt var allt vädret. Nerför fjället och vi passerade Fidjeland och Sinnes och träffade strax därefter på väg 45 igen. Man kan undra hur den hittade hit - kanske tog den samma väg som vi över fjället? Vår karta avslöjar dock inget.

Nära Dirdal stannar vi vid ett vackert stenhus med gräsbevuxet tak. ”Här skall man köpa yllesockar” förkunnar Jan. Här är det fabriksförsäljning! Efter en del inköp drar vi vidare mot Sandnes. På vägen passerar vi orten Ålgård vilket föranleder stopp och foton vid ortsskylten, Helena och Per bor ju i Ålgården (utanför Arvika).

När vi läser av vägmätarna i Sandnes har vi gjort ca 15 mil. Vi som har hållit på

och kört hela dagen kändes det som! Första tankningen sedan Arvika! 2 fulla dagars bilkörning!

Promenad efter check-in (de hade lite att ordna till innan vi fick rummen!). Mysig stad vid vatten. Öl i ölstugan (Banken hette den vilket kanske associerade till priset för ölen). Det var nästan folktomt i stan, klockan var väl halv 5 ungefär. det visade sig att affärerna stängde 16.00!! Obegripligt - varje dag alltså! Men, visst - vi är ju i Norge!

Vi bodde i GamlaVaerket där man förr gjort tegel, nu renoverat till nyaste nytt. Häftig blandning med det gamla och nya. Alla rum vi fått var för enkelboende, så vi fick det fixat. Inredningen i t ex badrum var kaxig värre. Dock mest opraktiskt med toahållare inom räckhåll för dusch, tung, opraktisk fön, men med BjörnBorg-design! Handfatet var gjort för lekstugan, men med tjusig design! Gardinerna var lite snålt tilltagna men designade och med stort och bra ljusinsläpp hela natten! Dock spelade det mindre roll för efter middan för ca 2000 NOK per par så sov vi gott ändå. Per hade billigaste middan för 1595, eftersom han blev dålig och försvann mitt i måltiden. Vi andra var lessna en lång stund men tröstade oss med ytterligare en dyr flaska vin, och Helenas sjuksköterskeinstinkter vaknade så hon gick i tjänst. Lojala kvinnor (Bibis kommentar)!

Lustigt nog verkar mesta serveringspersonalen i Norge vara svensk. Så även här. Norge kanske börjar bli som Schweiz, ingen inhemsk personal i serviceyrken, man vill inte befatta sig med att betjäna andra, det importerar man folk för. Kocken på GamlaVaerket var dock holländare.

Dag 3

Vi vaknade till bageridofter eftersom de hade mixat in gamla bakstugan mitt i hotellet. Mycket charmigt, liksom lergodstillverkningen som var i drift strax bredvid i samma rum, baren! På alla tallrikar och koppar hade man som gimmick kaffebönor och teblad utströdda. Tegel överallt; inredning, servetteringar, lergöksnyckelbricka till rummet t ex.

Detta är den stora dagen: Preikestolen är det stora målet! På svenska Predikstolen, är en enorm, spektakulär klippavsats 608 meter rakt över Lysefjorden. För att komma dit var planen att köra väg 13 från Sandnes. Det blev en mindre miss så vi hamnade på en annan mindre men förmodligen vackrare väg. Den ledde till samma ställe, nämligen Lauvik där vi skulle ta färjan över fjorden till Oanes. Det är extra avgift för föraren på denna färja - vi undrar nu om de har förarlösa bilar i Norge? Därifrån vidare längs väg 13 några mil tills skyltar visade oss till höger mot Preikestolhytta. Väl framme där fick vi parkera för 50 NOK per bil.

Mulet, men bra väder för promenad. Det skulle snart visa sig att det var ingen promenad - det var klättring på hög (!) nivå med livet som insats! Det började med en brant uppstigande backe helt täckt med stora och små kullerstenar - det är då man allvarligt började fundera på om man skulle gå vidare.....

OK- gå på! Oländig väg räcker inte, det var att vakta på varje steg i denna omväxlande terräng. Sten och klippblock, kullersten, bergskanter och lite hjälp med en spång på ett par ställen. Kedja längs bergskanten högst upp så man inte trillade rakt ner i fjorden och stora berghällar att snubbla fram på. Ca 6 km. Men - väl värt besväret! Vilka hisnande höjder, vilken utsikt! På darriga ben (knän?) smög vi oss fram för att kika över kanten - helt obeskrivligt! Jag påstods fjanta mig vid stupet för att ta kort på Jan, Per och Bibi som med dimmiga blickar låg platta längst fram. Där slänger sig folk ut stup(!) i kvarten när de tröttnat på livet!

Vi tog fram medburna matpakkar, letade upp lite lä och samlade oss för nedstigningen. Den var inte ett dugg lättare. En timme och 40 minuter upp och en timme och 20 minuter ner. Vi var alla mycket nöjda med vår dag. Nerkomna och slutkörda drog Birgitta igång stretching och vi dunsade sen bara ner i bilsätena och drog vidare västerut längs väg 13 till Tau och färjan för överfart till Stavanger, där vi skulle övernatta.

Nu hade förstås inte receptionen tänkt det i dag heller. Trots beställning, bekräftat och återbekräftat och sen kollat igen, så lyckas inte hotellet få ihop till våra 3 dubbelrum, utan rök. Eftersom det i hotellets dator stod att rummen var avbokade så var det bara så. Att Jan hade papper som sa annat betydde ingenting alls, datorn har alltid rätt - så det så! ”Men va prater vi om för land nu då?” Bibi och Bengt blev utan rökfritt rum, så Bibi fick till slut springa runt i 3 st och sniffa för att få det mest rökfria! Ren tur att de fick ihop rum på det stället överhuvudtaget för Jan var färdig att riva hotellet! Vi andra var för trötta, efter all klättring, för att hjälpa till så han hade fått klara det själv, vi hade kanske bara hejat på.

Stavanger är en vacker stad vid vatten, låga hus blandat med helmodernt höga. Små torg, butiker och fin hamn. Efter dusch och byte flanerade alla på stan. Några öl och för herrarna Gammeldanskar på heltjusig pub (”Phileas Fogg”, en annan känd resenär) gjorde att stojandet började nå middagsnivå. Vi valde italienska Flamenco för middag, där Isolda serverade oss. Inget var italienskt i den restaurangen, utom matsedeln, men trevligt hade vi och gott åt vi. Priserna sky-high som vanligt, men vid detta laget är vi vana. En pizza under 100 NOK är ett fynd! Resten av gästerna försvann, för ett sånt här gäng låter.....

Dag 4

Frukost, matpakke som vanligt och iväg. Halvmulet men vi åker med cabben nere förstås. Insuper dagligen den friska, höga luften, hör fågelsång och fjordars brus. Får och getter bräker på vår väg och en och annan bofast ropar hurtigt till oss. Jan har planerat att vi skall åka Nordsjøvejen söderut. Den börjar som väg 510 i Stavanger. Sedan växlar vi över i 507 och sedan 44. Här är landskapet mycket bekant, det ser nämligen ut precis som i Skåne, lågt och flackt med gröna strandängar. Snart ändrar sig naturen igen och vi får en bergig kustremsa, mer som Bohuslän. Vägen är krokig och tidvis mycket smal.

Idag vet Jan ett mycket speciellt ställe där vi ska rasta för lunch. Jössinghamn vid Jössingfjorden, som är Norges äldsta kända bosättning. Här bryter man även ILMENIT, för framställning av titan. Varje människa innehåller ca 15 mg titan, höftleder, tänder och annat oräknat, varje racerbil mycket mer. Vi började med att stanna just före där vi från en klippavsats kunde se ut över fjorden och hamnen. Där fanns ett minnesmärke från en incident under andra världskriget då ett engelskt fartyg prejat ett tyskt och befriat en massa krigsfångar. Det hände just här. Sedan åkte vi ner till hamnen och klev ur bilarna och promenerade ett kort stycke till en plats just under där vi nyss stått. Bergväggen hängde här ut ett gott stycke och under denna fanns två träkåkar av diskutabel ålder.

Där satt vi och mumsade på medhavd matpakke, tittade på duggrenet och skattade oss lyckliga att vi inte behövt bo i dessa hus. De låg slugt inpassade inunder det enormt utskjutande berget, kargt och mörkt. Forsande älv precis bredvid. Praktiskt och skyddat, med plats för kreaturen under golvet i husen. En skylt kunde meddela att man inte behövt byta tak på husen sedan de byggdes, när det nu var. Gamla var dom men den första bosättningen i Norge var det nog inte frågan om.

Vi drar sedan vidare längs 44:an mot Flekkefjord, Liknes och Lyngdal. Mycket vackert! I Vigeland gör vi en tillfällig avstickare från huvudstråket och kör in på väg 460 som leder oss till Norges sydligaste udde, Lindesnes. Att få ta en promenad på 100 meter upp till fyren var inte att tänka på, 30 NOK per skulle skulle det kosta, det fick oss att titta ut över havet strax bredvid i stället.

Samma väg tillbaka till 44:an där vi kör vidare, numera österut, vi är ju längst ner i Sørlandet strax innan det böjer upp igen mot Oslo. I Mandal tar vi en fika och beskådar igen havet. Jan berättade att det var några i Mandal som vunnit stort på travet eller tipset. För vinstpengarna hade man öppnat en bar och alla var välkomna dit och det var gratis. Några år hade pengarna räckt till traktens stora glädje.

Kristiansand är dagens mål och dit kommer vi fram emot aftonen. Har vi rum? Trots Jans noggranna bokningar är inget säkert i detta land. I alla fall är vi nöjda med en mycket vacker väg, där som vanligt vissa delar trimmar musklerna på gubben vid ratten. Ett så vackert land, med så mycket knäppskallar som tycks tänka tvärtemot resten av världen.....eller är vi knäppa?

Kristiansand - inga rum!!! Avbokad! hävdar man glatt i receptionen!!! Nu står hotellet kvar men det är en ren slump - Jan var inte att leka med. De ordnade i alla fall rum på SAS Radisson. Där hade Jan tidigare försökt boka, för flera månader sedan, och fått höra att allt var fullbelagt!!! Vi vänjer oss och får numera ur oss riktigt glada skratt varje gång felet slår in.....Hursomhelst, in med grejerna i bilarna igen och mot nästa hotell.

Vi vandrar ut, fräscha och fina, för att hitta den lokal som för aftonen skall få hysa oss. Efter liten promenad runt hamnen och lite kikande på stan, som verkar trevlig och välsmakad, så väljer vi Phileas Fogg att äta på. Tydligt en kedja eftersom vi redan stött på den i Stavanger. En amerikaniserad sak med massor av grillat, friterat, kryddat och härlig atmosfär. Pigg betjäning och stort runt bord nära baren var toppen. Vad vi åt!! Revbenspjäll, sallader, majscolvar, sirloin steaks och mycket annat slank ner som om vi inte ätit på flera dagar. Men gott! Det är sista kvällen för denna gång för Per och Helena som via Oslo nästa morgon skall susa hem till barnen. Vi är glada för att de kom med så långt!

Dag 5

Bibi och jag går ut på stan för långpromenad efter fruktosten, färjan till Danmark skall inte gå förrän efter lunch. Längs hamnen, gamla delen av stan med stora områden små, låga, vita trähus, fiskehallen och salutorg bl a. Väldigt mysig stad konstaterar vi en och en halv timme senare. Biltvätt blev det och sedan packade vi ihop och mötte Birgitta och Jan för en god lunch utanför fiskemarknaden i hamnen. Skaldjur, fisksoppa - delikat! Grannrestaurangen gjorde reklam: "Tillbud, pizza 245 kr!" Nu var det visserligen en "familjepizza" och med brus (norska för läsk) till barnen, men i alla fall.....Och norska kronor var det ju.

Färjan till Hirtshals avgick 15.30. Det var en italienskbyggd enskrovshistoria i aluminium av den snabbare sorten. Hela bildäck såg märkligt ut eftersom alla ytor på väggar och tak var klädda i skrynklig aluminiumfolie. Mot brand får vi anta. Vi slappar i bekväma stolar, tar en fika och läser, framme vid sextiden. Det duggar lätt men cabbarna får fortfarande ligga nerpackade.

Mot Bröndums hotell i Skagen där vi bor i ett gammalt annex. Vi har en hel liten lägenhet med lilla balkongen mot havet. Myror på golvet gjorde det extra livligt

och trevligt, lätt ostädat men helt OK. Jan och Birgitta i samma hall med ett stort rum till forfogande samt balkong. Vi har bord reserverat på Bröndums på kvällen och i finstass tågar vi dit till denna gamla konstnärskrog. Mycket elegant även om det är lite skavt här och var, med mycket betjäning och maten är verkligen toppen. Efter den norska sejouren verkar det mesta vara urbilligt!

Jan och jag hade ett problem att lösa, morgonen efter var det final i fotbolls VM, hur skulle vi få se den? Jo, på Bröndums lovade man rigga en TV i en salong, det var bara att infinna sig på morgonen.

Dag 6

En dansk frukost sitter aldrig fel. Jan och jag först för att hinna till fotbollen och de mindre sportintresserade damerna väsentligt senare. Efter matchen som åsågs i stora fåtöljer gick vi ut på stan och planerade för dagen på stranden. Laddade i en fiskaffär med de färskaste räkor, havskräftor och krabbklor. Nödvändig öl inköptes och så drog vi ut bland klitter och sand och hukade oss för vinden ute vid Grenen där de 2 haven mötas. Låg man ner så blev det bara sand i håret - men käket var superb!

En god kopp kaffe med kalorifyllda ”kager” fick oss på ännu bättre humör i hotellets charmiga trädgård. Fram med Yatzy och spelhumör (sponsrad av øl) - vi hade väldigt trivsamt där!

Aftonen var midsommar och vi skulle äta kungligt - det blev Bodilles Kro med fisk- och skaldjursbuffe! Varmt, stimmigt och ljuvlig mat med goda viner. Vi trivdes förträffligt och rullade hem på natten. Dock låg diverse ställen ivägen, t ex Fregatten med Leo och Sussi, men där var knökat så vi gick till en annan lokal för sista kvällsölen. En pub med countrymusik avslutade en jättefin dag.

Dag 7

Efter en god frukost på (något slitna) Bröndums så gjorde vi Skagens Museum den äran. Alltid lika intressant! Ett fantastisk museum där bl a Bröndums hotells gamla matsalsinredning finns bevarad. Vi överraskades av hällregn så det blev på med cabbarna. Jans cablucka hade hängt sig så han framsade några här otryckbara fraser som kanske inte särskilt hyllade Indigons fina cabkonstruktion. Vi for i alla fall mot Aldi Markt (tysk billighetsedja som gjort intåg i Danmark) för vininköp.

Lunchen intog vi på jättefina Aalbeck Kro där vi smörjde kråset med fisk och smörrebröd bl a. Härlig miljö. Nu är det sista dagen i Danmark och vi drog vidare mot Fredrikshavn och färjan 15.30 mot Göteborg. Här var det Stenas Carisma, en

tvåskrovshistoria byggd i Finland, tror jag. Överresan gick snabbt och lugnt.

I Göteborg slog vi oss ner i vår lägenhet på Norra Liden och hade sen en väldigt trevlig kväll med middag på Fontana di Trevi på Kungsgatan och avslutande med en öl på Södra Liden. Roligt att få visa vårt hem i Göteborg och några av alla krogarna i trakten! Mot Arvika efter frukost nästa dag.

En jättefin, upplevelserik resa med väldigt trevligt resällskap! Bra upplägg och fantastiskt gott humör har nu gett oss fina reseminnen igen! Tack Jan, som ägnade så mycket omsorg åt planeringen, ditt Norge var verkligen värt att se! Sen ska vi ju inte närmare gå in på allt vad norrmännen lyckades röra till - ingen skulle tro det! Därför finns endast några fragment av detta med i skriften.

Vi kan i alla fall varmt rekommendera alla att göra denna vackra tur!